

zike takó, de je vsakimu moglo serce od veselja poskakovati! — Viditi na cesarskim mostovžu Princa cesarskiga rodú, in okoli Njega le zgolj može iz ljudstva, mestjane, učenike, mlade učence — o kakó se je svét preobernal — zdaj je še le človek človek postal!

Veselo petje narodnih pesem je do oblakov donélo; krasna muzika je vnmela žilice do človeških sere, meni pa so se solzé po licih ulile ter sim djal: Vsigamogočni Bog! ti si ljudstva zemlje prerodil!

Veliko tavžent ljudi je bilo vkup zbranih in po dokončanem veselji so se vsi v miru razšli.

Na večer je bilo pa zopet novo veselje omišljeno. Zbrala se je vsa armada narodne straže okoli 43 tavžent mož, vsi z orožjem in vsako kardelo s svojim banderam in veliko muziko, nekteri med njimi so pa goréce baklje v rokah držali, mesto pa je bilo po oknih sploh razsvitljeno. Dve dobri uri so hodili po poglavitnih ulicah (gasah) skozi cesarski dvor in potlej mémo stanovanja nemških poslancov. Ob 11. uri ponoči so tje prišli in poslanci so od časa do časa sérčne nagovore na Dunajsko ljudstvo z okna razglasili, v kterih so zavezo vsih deželá nemških poglavarjev zagotovili in izrekli, de se ne smemo od te do zdaj zadobljene prostosti ne za en tanek las odmakniti. Med temi nagovori je blisk farbniga plamena (bengalisches, griechisches Feuer) vse ulice takó razsvetlil, de smo bili kakor v tretje nebésa zamaknjeni. — Razun narodne straže je bilo pa veliko tavžent Dunajskiga ljudstva vkup privrélo, takó de se je vse terlo. Pa nobeniga policaja, nobeniga soldata ni bilo nikjer viditi in vender se ni ne nar manjši nepake zgodilo. To nam je očitno spričevanje, de verli Dunajčanje razumejo prostost sami ohraniti, ktero so oni s svojo drago kervjó kupili. Kdo se hoče še prederzniti le eno napčno misel od tega verliga ljudstva razodeti! Nehajte tihotapci po malih mestih, posebno v Ljubljani jezike brusiti in pridite sém, de se boste od Dunajčanov učili, kaj de je prostost, in kako žlahten je poklic svobodniga možá, ki se tudi v svoji prostosti mirno in po lepim redú obnaša in svoje dolžnosti spodobno opravlja!

Na Dunaji 6. maliga serpana 1848.

Ambrož.

Dajte nam kruha po pošteni vagi!

„Naj bi se — nam iz Z. iz Gorenskiga pišejo — Novice tudi zató potegnile, de bi bila, kakor v mestih, tako tudi po kmetih gotova tarifa postavljena, koliko de naj ima kruh za prodajo vagati, de bi nas ne goljufali brezvestni ljudjé in de bi nam po kmetih še dražjiga kruha ne prodajali, kakor po mestih. Prepričati se, koliko kruh vaga, ki ga na kmetih na prodaj dobimo, — pišejo gosp. — t — sim kupil hleb za 12 kraje., ki je le 2 funta vagal, namesti de bi bil mogel po táčasni Ljubljanski tarifi 2 funta in 20 lotov vagati. Lejte, 20 lotov ložeji je bil, kakor v mestu, kjer je vse dražji! Ali bi ne bilo tedej potreba, de bi bila kerčmarjem in vsim, ki po kmetih kruh na prodaj pekó, tarifa odločena, in de bi kantonske gosposke z vso skerbjó na to gledale, de je pravična mera in vaga!“

Pristavek Vredništva. Ravno med tem, ko smo jeli popraševati in v postavnih bukvah iskati, kakó de s postavno tarifo za kruh po deželi stojí, so se začele prekuecije stare vladije. Po novi vladii bojo dobile sretnje ali soseske drugačno napravo, po kteri se bo gotovo tudi na to gledalo, de bo tarifa kruha pravična.

Oglas iz močirja.

(Dalje.)

S kakošnim velikim trudam in terpljenjem se mah obdeluje, le tisti presoditi zamore, kteri je sam skusil. Kakor so vsi tisti, kteri grajšinam veliko tlako delati morajo, usmiljenja vredni, ravno tako je tudi kmet ¹⁾ na močirji milovanja vreden. Zató so rajni milostljivi Cesar Franc I., od modrih mož podučeni in prepričani, veliko tavžent goldinarjev v prid močirniga obdelovanja dovolili, de bi se kmetu pomagalo. Prepričani so bili, de če se hoče močir na vse strani hitro v prid oberniti, je potreba, de se obilna voda iz močirja po velicah in globokih grabnih odteka, de nikjer ne zastaja in stanovitniga močirja ne dela. Ker so veliki, široki in globoki grabni na močirji čez vse koristni, se je že precéj v tem storilo, kmetje so radovoljno grabne poleg svojih njiv in senožét skopali; ker pa nobeniga veliciga grabna v sredi ni bilo, se tudi voda ni iz močirja odtekati mogla, in kmetje so svoje veselje zgubili. Pojdi in poglej na močirji, koliko je grabnov polnih vode, ktera lepe njivice zaliva! Lani je gosposka poskusila, de bi se silo velik graben od Verhnike noter do Ljubljane skozi celi močir dokončal. Pa to delo ni povsod ravno po volji hitro teka imelo, temuč je zastajalo zavoljo mnogoterih vzrokov. ²⁾

Nej se tedej zdej poskerbí, de se velik graben povsod od Verhnike v sredi noter do Ljubljane ob enim času, z celo močjó in hitro, kolikor je moč, pripraven, širok in globok po potrebi dokončá, de se bo potem močirna voda z derečo brez zadržka spraznila iz gosto ležečiga mahú. Potem bojo kmetje tudi radovoljno druge manjši grabne in mostove na svojim svetu delali, posebno, če se jim bo po malim pomagalo, in se bo tudi to, kar je že toliko sto lét zmire bolj potrebno bilo z neutrudnim prizadevanjem v enim létu, če Bog da, dokončalo. (Konec sledí.)

Kako bi se slovenski jesik v šole spravil?

(Konec.)

Nar večí težava je, kako in kolikanj naj bi se slovenšina posihmal sploh v šole in pisarnice pripravila; vender se bo moglo to na Dunajskim zboru precej razločiti; torej se je potreba poprej pametno posvetovati, kakó in kaj bi práv bilo. Kar pisarne (kancelije) tiče, so se v ti reči znajdeni možjé že oglašili in svetovali. Kar pa šole vtiče, bi djal, de saj prve šolske bukve nove naprave bi mogle večidel vse biti v obéh jezicih spisane, — potem bi se nihče ne mogel pritožiti, de se mu kaka krivica godí. Vender bi se mogel učenik zavezati, vse snovine ali materije slovensko zlagati, ktere bodo v to odločene. Tudi bi se moglo za terdno odločiti, do kdaj morajo nove šolske bukve spisane in pripravljene biti, de se po tem novi red začne. Bolj ko bo slovenšina razcvétala in zorila v Ljubljanskim vesoljnišu ³⁾, večí bo slava domovine. Po

¹⁾ Ne le kmet (Bauer) temuč tudi drugi kmetovavci (Landwirthe) iz Ljubljanskiga mesta, kteri imajo, kakor vsak vé, silno veliko sveta na mahu, kdor kmeta miluje, naj ho tedej pravičen in naj miluje tudi mestniga kmetovavca.

Vredništvo.

²⁾ Ker se nam pisavec tega sastavka po svojim pravim iménu ni imenoval, ne moremo njegoviga naslednjiga obdolževanja v Novice postaviti, ker, če bi gosposka od njega odgovor terjala, bi ga ji mi imenovati ne mogli. Kdor družiga obdolžuje, se mora imenovati, sicer gré misliti, de se boji očitni odgovor dati in de tedej ni vse resnično. Če nam tedej neznan pisavec svoje pravo imé oznani, bomo natisniti dali, kar smo danes izpustili iz njegoviga sastavka, ker bo tako on, pa ne vredništvo, odgovor dati mogel.

Vredništvo.

³⁾ Bog daj, de bi naše sérčne želje, takó razložno razglašene, ne bile glas vpjičiga v pušavi!

Vredništvo.